ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 6, Sayı 7 (67)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Temmuz 1979

Yığınlarla birlikte, yığınların önünde devrimci görevleri daha da üstün bir başarıyla yerine getirmek için ileri!

Leninci yol

TKP yeni yeni atılımlar içindedir. Politik Büro'nun yöre komiteleri sekreterleri ve yığın örgütleri sorumlularıyla yaptığı toplantı bu atılım zincirinin yeni bir halkasını oluşturuyor. Bu toplantı üstüne Politik Büro'nun yaptığı Açıklama kamuoyunda geniş yankılar uyandırdı.

Bu doğaldır. Bunalım dolu dizgin gidiyor. Amerika'nın, NATO'nun, Uluslararası Para Fonu'nun, tüm emperyalist çevrelerin Türkiye üzerinde baskıları açık bir saldırıya dönüşmüştür. Faşist tırmanış yoğunlaşıyor.

Sıkıyönetim, faşist güçleri, Demirelleri, Türkeşleri, bunların partilerini daha da yüreklendiriyor. Bunlar açıktan hükümet devirmesine gidiyor, planlarını açıklıyorlar. Demirel, emekli, görevli generallerle «gizli» toplantılar düzenliyor. MHP, onun elebaşıları silâhlı birliklerini yeni ve daha geniş iç savaşlara hazırlıyorlar. Hükümet bütün bu yerli, yabancı baskılar, saldırılar karşısında biteviye geriliyor.

Sarı sendikacılar, işçi sınıfının birliğini, sendikaların savaşımını bölenler Işıklar, Şideler, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin eline oynuyor. Kimi sosyalist partilerin yöneticileri TKP'ye, onun politikasına saldırıyorlar. Ordu bozanlıktan başka yapacak bir şey bulamıyorlar.

Böylesi bileşik politik bir durum vardır. Savaşlar sertleşti. Burjuvazinin kendi içinde, partileri arasında çekişmeler azdıkça azıyor. Hükümeti, erki birbirlerinin elinden çekip alma çatışmaları üsteliyor. Bundan ötürü, Politik Büro'nun toplantısı ve açıklaması büyük bir önem kazanıyor. TKP bir kez daha bunalımdan çıkış yolunu, faşist tırmanışın önünü kesme, emperyalizmin baskılarını kırma yolunu gösteriyor. Bunun için eylem birliği üzerinde duruyor.

Öte yandan halkımıza gerçek kurtuluş yolunu gösteriyor. İleri demokratik bir düzen için, işçi sınıfının hegemonyası için, böylesi bir erk, böylesi bir hükümet için savaş: sosyalizme açılan bir erk için savaş! Bu savaşın başını çeken Türkiye toplumunun en devrimci sınıfı işçi sınıfıdır. Başında savaşlarda sınanmış partisi TKP vardır. Yolu Leninci savaş yoludur.

AÇIKLAMA

TKP MK Politik Bürosu yöre sekreterleriyle, yığın çalışmaları sorumlularıyla üst düzeyde bir toplantı yaptı. Toplantı, dünyada ve ülkemizde durumu irdeledi. Türkiye üzerinde NATO'nun, Amerikan emperyalizminin çok yönlü baskıları yoğunlaşıyor. Faşizm tehlikesi daha da artıyor. Bu baskılara, bu tehlikeye karşı TKP tüm ulusal, demokratik güçleri savaşta eylem birliğine çekmeyi başa alıyor.

Toplantı Plenumdan bu yana TKP'nin gelişmesini gözden geçirdi. Partimizin önünde duran başlıca politik, ideolojik ve örgütsel görevleri saptadı.

Emperyalizmin barışa, yumuşama sürecine saldırıları karşısında tüm barış güçlerinin ortak eylemi daha da zorunluk oluyor. Bu savaşta SBKP'nin Leninci barış politikası, uluslararası komünist hareketin birliğinin güçlenmesi daha da sonuç alıcı oluyor.

Amerikan emperyalizmi, NATO, bölgemizde ve ülkemiz üzerindeki baskılarını arttırıyor. Memleket derin ekonomik, politik bunalımların burgacında kıvranıyor. Burjuvazinin eski yöntemlerle hükümet etme olanakları daralıyor. Getirdiği sıkıyönetim işçi sınıfının, halkımızın savaşını durduramamıştır. Sınıf savaşımı giderek daha acımasız, daha sert boyutlar alıyor. Burjuva partileri arasındaki sürtüşme ve çatışmalar hızlanmıştır. Faşizm tehlikesi artmıştır. CHP ağırlıklı hükümet bütün alanlarda emperyalizmle, işbirlikçi tekelci burjuvaziyle, gericilikle uzlaşmaya gidiyor. Faşist saldırılar karşısında geriliyor. Anti-komünist uygulamalar artıyor. Bunalımın yükü emekçilerin sırtına yükleniyor. Türkiye Kürdistanı'nda buruvazinin şövenist baskıları, ulusal ezgi yoğunlaşıyor.

TKP baş düşman NATO'ya, emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye, gerici, faşist güçlere karşı savaşı öne almıştır. Ulusal bağımsızlık, ileri demokrasi, barış ve sosyalizm için yığınların savaşlarını örgütlüyor. Onların güncel istemleri için çıkışlarını sosyalizme açılan ileri demokratik devrim savaşımıyla bağlıyor. TKP, Kürt halkı üzerindeki şövenist baskı, ulusal ezgi ve zorla özümseme politikasına karşı savaşıyor. Hükümetin NATO'culuk, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasının iç yüzünü yığınlara açıklıyor. Onları uyandırıyor. Yığınların hoşnutsuzluğunu kendi çıkarları için kullanmak isteyen AP, MHP gibi gerici, faşist partilerin demagojilerine karşı savaşıyor. Hükümetten yüz çeviren, ya da onu henüz destekleyen halk yığınlarını eylem birliğine çekmek, ulusal demokratik cepheyi oluşturma savaşına kazanmak yolundan yürüyor. TKP, anti-emperyalist, anti-faşist yığın eylemini ana savaşım biçimi olarak belirliyor. Hükümetin politikasına bel bağlamak da, serüvenci gurupların terör eylemleri de faşist tırmanışa yardımcı oluyor. 1 Mayıs eylemi devrimci yığınsal savaşım taktiğinin eylem alanında başarılı bir doğrulanması oldu. TKP, sıkıyönetimden sonra doğan yeni koşullarda, legal, illegal çalışmayı uyumlaştırıyor.

Hem uluslararası durum, hem de memlekette derinleşen bunalım TKP'nin üzerine tarihsel sorumluluklar yüklüyor. Bunalımın devrimci yönde sonuçlar doğurmasını belirleyecek olan sübjektif etmendir. Partimizin her alanda daha da güçlenmesi, yığınları savaş alanlarına çekme yeteneğini daha da yükseltmesidir. İşçi sınıfının birliğinin, işçi-köylü bağlaşıklığının, ulusal demokratik cephenin kurulmasıdır. Halk yığınlarının anti-emperyalist, anti-tekelci, demokratik eylemini yükseltecek olan böylesi bir politikadır. İşçi sınıfının öteki halk yığınlarını kendi çevresinde birleştirmesi, proletarya hegemonyası, TKP'nin bağımsız politikası temelinde yığınsal etkinliğinin artmasıyla sağlanacaktır. Bu da TKP'nin en başta işçi sınıfı arasında, köylülük, orta katmanlar içinde giderek güçlenen önderliği ile bağlıdır. Komünistlerin yığınlar arasındaki savaşımı, ulusal, demokratik, politik güçleri üstten birleştirmede temeldir. TKP üstten ve alttan tek cephe politikasını bir birinin karşısına koymuyor.

Toplantı TKP'nin politikasının doğruluğunu onayladı. Partimizin nicel ve nitel yönden hızla geliştiğini, yurt çapında işçi sınıfının yığınsal Marsçı-Leninci partisi olma niteliğinin yükseldiğini gösterdi. TKP'nin Leninci politik, ideolojik, örgütsel birliğinin daha da güçlendiğini saptadı. Parti kadrolarının politik deneyimi, olgunluğu artıyor. Savaşkanlık düzeyi gelişiyor. Parti örgütleri çetin koşullarda devrimci özveriyle savaşıyor. Yığınlar içinde donmuş kalıplarla değil, dalıcı, yaratıcı biçimlerle çalışıyor. Böylece, egemen güçlerin TKP'ye karşı çok yönlü saldırı ve yalıtlama girişimlerini kırıyor.

(Devamı 2. sayfada)

Devrimci sonuçlar

Türkiye'nin süregen bunalımları derinleşiyor. Emperyalizm bu durumdan alabildiğine yararlanıyor. Ülkemiz üzerindeki baskılarını kabalaştırıyor.

Batının, Türkiye'nin «ekonomisini kurtarma» çabaları, NATO'nun ileri karakolu, AET'nin sütçüsü, manavı, kasabı durumunda kalma programı içinde sürdürülüyor. UPF, verdiği her dolara karşılık, kölelik zincirine yeni halkalar, halkın sırtına yeni ağır yükler ekliyor. Son devalüasyon bunu bir kez daha doğruladı.

Faşizm tehlikesi yoğunlaşan baskılarla atbaşı gidiyor. Bunalım, burjuvazinin değişik kesimleri arasındaki boğuşmaları daha da keskinleştiriyor. Kredilerden daha büyük pay koparma kavgayı kızıştırıyor. Bugünkü hükümet reformist programlarla kapitalist düzeni sürdürmeye çabalıyor. Bu amaçla emperyalizmin dayatmalarına boyun eğiyor, faşistler karşısında geriliyor, tekellerin çıkarlarını kollamakla ayakta durmaya çalışıyor. Burjuvazinin en gerici, işbirlikçi, şövenist ve holdingçi kesimi ise bunalımı süngü gücüyle kendi yararına çözmeye, Şili örneği faşist diktatörlük kurmaya yelteniyor. AP'nin ardarda yayınladığı bildiriler, Demirel'in general eskileriyle gizli toplantıları, TÜSİAD'çıların paralı ültimatomları, gerici-faşist hükümetlere yol açma girişimleridir.

Öte yandan, emperyalist baskılara, faşist diktatörlük tehlikesine, tekellerin azgınlaşan sömürüsüne karşı yığınların tepkisi artıyor. Bu tepkiyi devrimci bir kanala akıtmak için, ulusal demokratik güçlerin eylem birliğini kurmak zorunluktur. Bu ortamda devrimci yığın hareketinin önünde yeni gelişme çevrenleri açılıyor, daha güçlü bir hareketin yükselmesi koşulları olgunlaşıyor.

Baskıların kabalaşmasında, faşist tehlikenin yoğunlaşmasında CHP ağırlıklı hükümetin anti-demokratik, tekellerden yana politikası ve ulusal demokratik güçler arasında eylem birliğinin kurulamaması olumsuz rol oynuyor. CHP sağ kanat yöneticileri de anti-komünizme sarıldılar, NATO'culuk, sıkıyönetimcilik, kemerleri sıkma politikasıyla emekçilerin karşısına çıktılar, eylem birliğini engelleyen baş etken olarak boy gösterdiler. Sosyalist parti yöneticilerinin önyargılı tutumları, anti-TKP'ciliğe yönelmeleri eylem birliğinin kurulamamasını etkiliyor.

Emperyalizmin baskılarını geriletmede, faşizm tehlikesini önlemede belirleyici olan öznel etkendir. İşçi sınıfının, geniş emekçi yığınların bilinçlilik ve savaşkanlık düzeyinin giderek yükselmesidir. Yığınların her alandaki örgütlülüğünün gelişmesidir. TKP'nin, bu ulusal çapta giden savaşa önderlik ve öncülük rolünü giderek daha ustalıkla sürdürmesidir. Politikasının yığınlarca benimsenmesidir. TKP, emperyalist baskılara ve faşizm tehlikesine karşı olan tüm güçleri eylem birliğine çağrıyor.

AÇIKLAMA

(1. sayfadan devam)

Toplantı eksikleri de saptadı. Onların giderilmesi yollarını gösterdi. Partinin önüne çıkan her türlü zorluğu, Leninci birlik ve disiplinle çözecek, aşacak güçte olduğunu kanıtladı.

Günümüzde ideolojik çalışmayı her alanda daha da geliştirmek, partimizi güçlendirme tutulacak ana halkadır. İşçi hareketinin ideolojik düşmanlarına, sağ ve «sol» oportünizme karşı savaş aralıksız sürüyor. Bu savaşta günümüzde baş tehlikeyi sağ oportünizm oluşturuyor. TKP bu tehlikeye karşı savaşmadan «sol» oportünizmin yenilemeyeceğini belirtiyor. Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerinin ışığında yürüyor.

Toplantı, sağ oportünizm tehlikesine karşı uyarı yaptı. Her türlü sağ ve «sol» yanlış görüşleri eleştirdi. Parti belgelerini, MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın görüşlerini, parti politikasını çarpıtan, vardığı sonuçlarla bugünkü koşullarda serüvenciliğe yol açan, ulusal demokratik cephe politikasının gereklerini atlayan yanlış tutumlara karşı savaş zorunluktur. Öte yandan Leninci parti normlarının göz bebeği gibi korunması, titizlikle uygulanması için savaş, sağ oportünizme karşı savaştan ayrılmıyor. Farklı koşullarda savaşan parti örgütlerinin tümünde aynı Leninci kadro niteliklerinin yaratılması süreci ilerliyor.

Toplantı tüm parti örgütlerini yığınlarla birlikte, yığınların önünde, devrimci görevleri daha da üstün bir başarıyla yerine getirmek için savaşa çağırdı.

TKP, emperyalizmin baskılarına, faşizm tehlikesine, tekellerin artan sömürüsüne karşı olan bütün güçlerle eylem birliği için ardıcıl savaşımını daha da hızlandıracaktır.

Türkiye Komünist Partisi
MK Politik Bürosu

3 Haziran 1979

Büyük iflâs

1977'nin ortalarından bu yana genel bir durgunluk içine giren Türkiye ekonomisi, 1977 yılı başlarından beri tam bir çöküşe doğru hızla yuvarlanıyor.

Bu durum, en başta, 1978 yılında sıfıra yakın bir düzeye inen toplumsal üretim hızında kendini gösteriyor. Toplumsal üretimin tüm alan ve bileşkenleri için de durum böyle.

Endüstri üretimi hızla çöküyor ve endüstride kapasite kullanım oranı % 40'ın altına doğru düşüyor. Mazot, gübre ve tarımsal ilâç yokluğu ile tarımsal üretimdeki daralma bir kıtlık tehlikesi doğuruyor. Yatırımlar her alanda durdu. Döviz yokluğundan dışalım yapılamıyor, 1980 yılına 5 milyar dolarlık bir döviz açığıyla gidiliyor, dış borçların toplamı Türkiye'yi dünyanın en ağır dış borç yükü altında olan üç ülkesinden biri yapıyor. Türkiye'de aile başına 78 bin 541 Lira dış borç düşüyor.

Buna karşılık, karşılıksız para emisyonu hızla genişliyor. Salt 1978 yılında 34 milyar 898 milyon Lira karşılıksız para basıldı. Gizli ve açık devalüasyonlarla Türk parasının değeri % 80'den fazla düşürüldü. Bütün bunların doğal sonucu ise, «plânlı dönemin»en yüksek enflâsyon oranı olan % 70 düzeyindeki enflasyondur. Öte yandan, karaborsada % 40'ı bulan faiz oranıyla Türkiye OECD ülkeleri arasında en yüksek faiz oranına sahip ülke durumuna gelirken, kredi muslukları küçük üretici, zanaatkar ve devlet ekonomik kuruluşları için iyice kısılıyor, büyük tekeller ve finans-kapital grupları için ardına dek açılıyor.

Bu genel iflas içinde bir yandan tekelci sermayenin, finans-kapital gruplarının kârları hızla tırmanırken, diğer yandan ise bunalımın tüm yükü işçi sınıfının, emekçi kitlelerin, yoksul köylünün, küçük esnaf ve zanaatkarın sırtına yükleniyor. İşçi sınıfının gerçek ücretleri hızla düşerken, salt 1978'de 37 binden çok işçi toplu olarak işten çıkarıldı. Toplumda çalışabilir nüfusun % 20'si açık, % 41'i gizli işsizlik cehennemi içindedir.

Tüm bunlar, NATO'ya bağlılığın, ekonominin askersel raylara akıtılmasının sonucudur. CHP ağırlıklı hükümetin, UPF gibi kollektif yeni sömürgeci kuruluşlara, onların yerli işbirlikçisi tekellere, finans-kapital çevrelerine teslim olması durumu daha da ağırlaştırıyor.

Öyleyse, sorunun nedeni, sorunun çözümünü gösteriyor: bunalımdan çıkışın tek yolu vardır, o da böylesi bir politikaya son vermektir. Bunun sağlanmasının tek yolu da, tüm ulusal demokratik güçlerin anti-tekelci, anti-emperyalist, anti-faşist eylem ve güç birliğini oluşturmaktır. Başka çözüm yolu yoktur.

Emperyalizmin baskılarına, faşizm tehlikesine, tekellerin artan sömürüsüne karşı olan bütün güçlerle eylem birliği!

Bildiri:

Göklerimizde, denizlerimizde. topraklarımızda Amerikan emperyalistlerine yer yok!

Sovyetler Birliği'nin ardıcıl Leninci barış politikası sonucu gerginliği azaltma süreci ilerliyor. SALT-2 Anlaşması'nın imzalanma düzeyine gelmesi bu yolda önemli bir adım oluyor. Öte yandan emperyalizm, NATO egemen çevreleri gerginliği sürdürme, silâhlanma yarışını tırmandırma yolundan vazgeçmiyorlar.

Amerikan emperyalizmi ve NATO'nun bölgemizde, Türkiye üstündeki baskıları, tam bu dönemde, İran'daki anti-emperyalist gelişmelerden sonra giderek yoğunlaşıyor. Bu baskılar işbirlikçi tekelci burjuvazinin, gerici faşist basının içerde çıkışlarıyla, provokasyonlarıyla atbaşı gidiyor. Bu iki başlı saldırı bölgemizde, barış ve güvenliği baltalıyor, ülkemizde faşist tırmanışı körüklüyor. Hükümetin emperyalizme boyun eğme, NATO'ya ödün verme, gericilikle uzlaşma politikası, işçi sınıfına, ilerici güçlere, tüm halkımıza karşı uyguladığı sıkıyönetimcilik bu büyük tehlikeye geçit veriyor.

Hükümetin NATO'culukta ayak diremesi, ulusal bağımsızlığımızı emperyalistlerle pazarlık konusu yapması karşısında, içerde gerici-faşist güçler gitgide azgınlaşıyor, dışarda emperyalist dayatmalar daha da kabalaşıyor. Amerika açıktan açığa Çankaya'ya dayotıyor: Göklerimizde U-2 casusluk uçakları için uçuş serbestliği istiyor. Yeni saldırı üsleri istiyor. Sosyalist ülkelerle, komşularımızla ilişkilerimizin bozulmasını istiyor. Sovyetler Birliği ile daha yeni imzalanan «Politik Belge»nin kör kuyuya atılmasını istiyor. Ülkemizi Arap halklarıyla karşı karşıya getirmek istiyor. Çöken CENTO'nun yerine bir yeni saldırganlık bloku çatıştırmak, Türkiye'yi de bu bloka çekmek istiyor.

Böylesi bir tehlike karşısında TKP, halkımızı, bütün ulusal demokratik güçleri uyarıyor, savaş birliğine çağırıyor: Göklerimizde, denizlerimizde, topraklarımızda Amerikan emperyalistlerine yer yok! Halkımız dünya barışının kalesi, büyük komşumuz Sovyetler Birliği'ne karşı casusluk uçaklarının göklerimizde uçmasına, topraklarımızda üslenmesine yol vermeyecektir. Hükümet Sovyetler Birliği ile imzaladığı Politik Belge'yi yaşama geçirmelidir. Ulusal onucu kabaca çiğneyen Amerikan emperyalistleriyle bağlanan ikili kölelik anlaşmaları yırtılmalı, topraklarımızdaki NATO, Amerikan üsleri sökülüp atılmalıdır. NATO'dan çıkılmalıdır. İşçi sınıfı, halkımız bu ulusal istemleri daha dün 1 Mayıs'ta, İzmir'de NATO karargâhı önünde, emperyalizmin yüzüne karşı haykırdı.

TKP, halkımızın bu anti-emperyalist andını gerçekleştirmek savaşında en başta yürüyor, yürüyecektir. TKP bu savaşta, TİP'i, TSİP'i, sosyalist partileri, CHP'lileri, Kürt demokratlarını, tüm yurtseverleri eylem birliğine çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

21 Mayıs 1979

Devrimci yükseliş

Emperyalizm, uluslararası gericilik, Çin'deki Maocu yönetim bütün çabalarını uluslararası yumuşamayı, barışı baltalamaya, halkların ulusal, sosyal kurtuluş savaşlarını ezmeye yöneltiyor. Bu amaçla yeni yeni provokasyonlar tezgâhlanıyor, harp kışkırtıcılığı yapılıyor. NATO silâhlanmayı körüklüyor, gerici, faşist darbeler düzenliyor.

Ama bütün bunlar, emperyalizmin konumlarını birer birer yitirmesini önliyemiyor. Yeni yeni halklar emperyalizme, onun çatıştırdığı gerici, faşist, ırkçı rejimlere karşı başkaldırıyor. Son zamanlarda Latin Amerika'da devrimci yükseliş boy atıyor.

Örneğin, Nikaragua'da, Amerikan emperyalizminin, faşist Pinoşet rejiminin, İsrail saldırganlarının, Maocu Çin yönetiminin desteklediği kanlı Somoza diktatörlüğünün temelleri çatırdıyor, Sandinist Yurtsever Cephesi giderek güçleniyor. Kanlı diktatörlüğün ordusundaki yurtsever subaylar birer birer kurtuluş savaşçılarının sıralarında yer alıyor. Somoza rejimi ise bu direnişi ateşle kanla boğmaya çalışıyor. Bu durumda Amerikan emperyalizmi ve yandaşları Somoza'nın yardımına koşuyor. Nikaragua halkının kurtuluş savaşını daha kanlı boyutlara zorluyor.

Şili'de faşist Pinoşet kliğine karşı savaşa bir an olsun ara vermiyen yurtsever güçlerin ve en başta komünistlerin, bütün baskı ve teröre karşın halk arasındaki etkinliği artıyor. ŞKP'nin anti-emperyalist savaşta tüm ilerici-yurtsever güçlerin eylem ve güç birliğini oluşturma çağrıları somut ürünlerini veriyor. Direniş komitelerinde komünist, sosyalist, sosyal-demokrat, hristiyan-demokrat ve başka akımlardan yurtseverler omuz omuza çalışıyor, savaşıyor. El Salvador'da yığınlar, demokratik hak ve özgürlükleri için kanlı rejimin polisiyle çarpışıyor. Guatemala işçi sınıfı, emekçileri kanlı rejime karşı özverili bir savaş yürütüyor. Bunlar, Latin Amerika halklarının kurtuluş savaşına büyük bir atılgan-

(Devamı 6. sayfada)

Barış yararına

15–18 Haziran günleri, dünya halkları barış ve güvenlik yararına önemli bir girişime daha tanık oldu. Viyana'da, SBKP MK Genel Sekreteri ve Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanı L. I. Brejnev yoldaş ile ABD Devlet Başkanı Carter arasında günümüzün en canlı, en ivedi sorunu barışın güçlendirilmesini, silâhsızlanmada somut adımların atılmasını, nükleer bir savaş tehlikesinin önlenmesini içeren görüşmeler yapıldı. Görüşmelerden sonra 7 yıllık bir çalışmayı kapsayan stratejik silâhların sınırlandırılmasını öngören SALT-2 Anlaşması imzalandı.

SALT-2 Anlaşmasının imzalanmasıyle, insanlığın, barışçıl geleceğe inancını ve umudunu içeren yumuşama sürecinin sürdürülmesinde, nükleer bir savaş tehlikesinin azaltılmasında ve giderek ortadan kaldırılmasında ileri bir adım daha atıldı. SALT-2 Anlaşmasının imzalanması en başta Sovyetler Birliği'nin Leninci, ardıcıl barış politikasının bir ürünüdür. Bu anlaşmanın yürürlüğe girmesiyle nükleer bir savaş tehlikesi belirli bir ölçüde azalmış, emperyalizmin «Sovyet tehlikesi» yalanı bir kez daha açığa vurulmuş oluyor. SALT-2 Anlaşması Sovyetler Birliği ile ABD arasındaki ilişkilerin geleceği bakımından da büyük önem taşıyor. L. I. Brejnev yoldaşın da belirttiği gibi başarının anahtarı, propaganda alanında saldırı, «güçler kombinasyonu» oyunları değil, bilgece ölçülülük, karşı tarafın yasal çıkarlarına saygı, akla uygun davranma, tehlikesiz, güvenilir bir dünyanın kurulması için ortak dil bulmaya çalışmadır.

Bugün ana sorun barışı yalnız günümüz için değil, gelecek için de sağlamak ve güçlendirmektir. NATO ülkeleri barışın karşısına dikiliyor. Sosyalist ülkelerin barışçıl önerilerini baltalıyor. Silâhlanmayı hızlandırıyor. İnsanlığı yeni bir dünya savaşına sürüklemeye çalışıyor. Bunun için de, anlaşmaların uygulanması, sosyalist ülkelerin güçlenmesine, dünyada barışsever güçlerin savaşının gelişmesine bağlıdır. Gelecek için barış ancak böyle sağlanır ve güçlenir.

SALT-2 Anlaşmasının imzalanması insanlığın ve barışın geleceği açısından tarihsel bir olaydır. Bu son anlaşma değildir. SALT-2 barışın ve güvenliğin sağlanması, silâhsızlanmada somut adımların atılması için yeni olanaklar sağlamaktadır.

Dünya barışsever güçleri, kardeş komünist ve işçi partileri gibi, TKP, halkımız, barışsever güçler SALT-2 Anlaşmasını selâmlıyor, böylesi bir gelişmenin barışa, yumuşamaya, silâhsızlanmaya, uluslararası havanın iyileşmesine büyük, önemli katkısını vurguluyor.

Lenin köşesi

Öznel etkenin rolü

V. I. Lenin, devrimin başarıya ulaşabilmesi için nesnel koşulların yanısıra öznel etkenin, devrimci durumun devrime dönüşebilmesi için başlıca koşul olduğunu belirtir. Ve der ki: *«Her devrimci durumdan devrim doğmaz. Devrim, ancak yukarda sayılan nesnel değişikliklere öznel bir değişikliğin eklenmesi halinde, yani bunalım döneminde bile «düşürülmedikçe» hiç bir zaman «yıkılmayacak» olan eski hükümeti tamamen (ya da kısmen) parçalamak için devrimci sınıfın oldukça güçlü devrimci yığın eylemleri yürütmeye yetenekli olması halinde doğabilir.»* (Tüm yapıtlar, c. 26, s. 219.)

Lenin, işçi sınıfının, onun öncüsü ve yöneticisi komünist partisinin çalışmalarının devrimin olgunlaşmasında belirleyici rol oynadığını belirtir: *«Devrim olacak mı, olmayacak mı – Bunu kim bilebilir?*

Bizim yanıtımız şudur: Anayasal reformların hayalciliğini eleştirme, bunlara bağlanan umutların boşluğunu açıklama, devrimci yükselişi her yönlü ve olabildiğince destekleme, bunun için seçim kampanyalarından yararlanma. Devrimin olup olmayacağı yalnız bize bağlı değildir. Ama biz üzerimize düşeni yapmalıyız ve bu hiç bir zaman boşa gitmiyecektir. Bu, yığınlar arasına, derinlemesine demokrasi ve proletarya erkinliği tohumları ekecektir ve bu tohumlar ya yarın demokratik devrimde, yahutta öbür gün sosyalist devrimde mutlaka filizlenecektir.» (C. 22, s. 173.)

Dünya komünist hareketinde öznel etkenin rolüne her zaman büyük önem verilmiştir. Komintern'in 1926'da yapılan genişletilmiş plenumunda alınan bir kararda şöyle denilmektedir: *«Avrupa'da sosyalist devrimin utkuya ulaşması için nesnel koşullar gitgide olgunlaşıyor. Öznel etken, yani işçi sınıfının sıralarının ne ölçüde sıklaşmış olduğu, komünist partilerinin ne kadar güçlü oldukları ... ve tarihsel görevini yerine getirmeye ne ölçüde hazır oldukları günden güne daha büyük önem kazanıyor.»*

Aradan geçen bu 50'yi aşkın yıl içinde dünyada meydana gelen olağanüstü büyük gelişmeler sonucunda tüm dünyada sosyalist devrimin nesnel koşulları oluşmuştur. Bu koşullarda öznel etkenin, kapitalizmin mezar kazıcısı işçi sınıfının, emekçi yığınlarının, onların öncüsü ve yöneticisi komünist partisinin rolü daha da artıyor.

V. I. Lenin'in belirttiği, tarihsel deneyimin kanıtladığı gibi parti bu görevini ancak gerçekten devrimci eylem partisi olduğu, tüm çalışmalarını başlıca amaca, toplumun devrim yoluyla yenilenmesine yöneltti̇ği, bilimsel komünizm teorisiyle silâhlı ve örgütlü olduğu, sürekli ve aktif eylem gösterdiği, her güçlüğü yenme, yığınları peşinden götürme yeteneğine sahip olduğu, ulusal ödevleri enternasyonal ödevlerle bağdaştırmayı becerebildiği zaman yerine getirebilir. TKP işte böyle bir yolda ilerliyor.

İki istem

«Faşist MHP kapatılsın, tüm katillerden hesap sorulsun!», «141 ve 142'ye hayır, TKP'ye özgürlük!». Bu iki istem, özgürlük savaşımının ana belgileri arasında yer alıyor. Bu iki istem artık yığın savaşlarında, Meclis kürsülerinde dile getiriliyor, yargı organlarının kararlarına yansıyor. Neden?

Çünkü, MHP faşist bir partidir. Onun yöneticileri: Türkeş, Somuncuoğlu, Sazak, Albayrak, Kösoğlu, Bilgiç eski Gestapo ajanı, bugünün CIA casusu, kafatasçı Hitler'cilerdir. Bunlar belgelerle kanıtlanmış, bu faşistlerin yazdıkları, yaptıklarıyla ortaya dökülmüştür.

Belgeler açıkça kanıtlamaktadır: Adalet Bakanlığı'nın verilerine göre, 1978 yılında MHP'nin 14 ilçe yöneticisi ile 89 parti üyesi hakkında kovuşturma yapılmıştır. Yine 1978 yılında toplu kırım, sabotaj, bombalama, banka soyma suçlarından yakalanan ve mahkemeye verilen 531 kişinin MHP, Büyük Ülkü Derneği, Ülkü Ocakları, Ülkücü Gençlik Derneği, Esir Türkleri Kurtarma Ordusu, Ülkü-Bir, Pol-Bir gibi faşist terör örgütlerine üye oldukları saptanmıştır. Maraş kırımının sanık sandalyesinde oturan gözüdönmüş katillerden 500 kadarı MHP'li ve ona bağlı cinayet örgütlerinin militanlarıdır. Cumhuriyet Başsavcılığı 5 kez MHP yöneticileri hakkında soruşturma açmıştır. Ama MHP hâlâ kopatılmamıştır. Meclistedir. Toplu kırımlarını, cinayetlerini AP'nin, tekelci sermayenin, emperyalizmin kanadı altında sürdürmektedir.

Türkiye Komünist Partisi ise 58 yıldır yasak altında tutuluyor. Çünkü, işçi sınıfımızın öncü, savaşkan politik örgütü TKP, tüm emekçilerin çıkarlarını savunuyor. Emperyalizme bağımlılığa karşı, NATO'ya, topraklarımızdaki saldırı üslerine, emperyalizme, faşizme, ırkçılığa, ulusal baskıya karşı, halkımızın ulusal,

(Devamı 7. sayfada)

Seçim ve devrim

Yalnız seçimle, yalnız parlamento yoluyla, devrimin utkuya ulaştığı görülmemiştir. Bu konuya değinmemizin nedeni bu sorunun güncel olması ve tersi görüşlerin ileri sürülmesidir.

Son günlerde İtalya'da yapılan parlamento seçimleri bu konuyu ve ters görüşlerin eleştirisini güncelleştirdi.

TKP, komünistler, parlamento savaşımını yadsımıyor. TKP programı, proletaryanın erke gelmesi, devrimin başarıya ulaşması yolunda her türlü savaş biçimini onaylıyor. Bu, Leninci ilkelere dayanıyor. Lenin der ki: *«Devrimci proletarya partisinin seçimlerde ve parlamentoda çalışmaları sayesinde sağlanan yığınları aydınlatma işi için burjuva parlamentosuna katılması zorunludur. Fakat sınıfsal savaşımı parlamento içi savaşımla sınırlamak, bununla yetinmek, yahut da sonuçlandırıcı, en yüksek, çözümleyici, diğer savaşım biçimlerini buna bağımlı kılmak gerçekte proletaryaya karşı burjuvazinin tarafına geçmek demektir».* Bu sınırı aşmak, seçimcilik tutkusuna kapılmak, partinin gücünü aldığı oy oranları ile ölçmek, üye sayısını güçlülüğün başlıca göstergesi saymak, burjuva demokrasisini demokrasinin en gelişmiş biçimi olarak kabul etmek reformizmdir. Eninde sonunda kapitalist sömürü sistemi ile bütünleşmek anlamına gelir.

Türkiye'de de parlamenter savaşı, özellikle belirli tarihsel dönemlerde kullanılabilecek savaş biçimlerinden biri olarak değil de bunu başlıca ve biricik savaş biçimi olarak kabul edenler vardır. Lenin'in dediği gibi, bunlar *«Marksizmi en bayağı, en kaba, dar kafalı burjuvaca bozuyorlar.»*

Bunun gibi, uzlaşmaların sınırını iyi belleyememek de bu sonuca varır. Devrimci uzlaşmalar vardır. Ama bir uzlaşmanın devrimci olabilmesi için işçi sınıfının savaşımında daha elverişli koşullar yaratması gerekir. Burjuvazinin güçlenmesine, sınıf egemenliğini daha elverişli koşullarda sürdürmesine yarıyorsa, uzlaşma devrimci niteliğini yitirir, karşı devrimci olur.

Bu yanlış yolun somut örneği ortadadır. Sosyal demokrasinin uzun yıllor erki elde tuttuğu ülkelerde sosyalizmin izine rastlamak şöyle dursun, tekellerin daha büyük bir birikim ve daha büyük bir güç sağladıklarını, yani amansız sömürü düzeninin sürüp gittiğini görüyoruz.

Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizminden sapmalara sağ ve «sol» revizyonizme karşı savaş!

CHP ve eylem birliği

CHP 24. Kurultayı beklendiği gibi sonuçlandı. Bugünkü bunalımdan çıkış yolu sorununda CHP'nin çözümsüzlüğü sergilendi. Kurultay, büyük çoğunlukla emperyalizmin baskılarını yoğunlaştırmasına ve faşizm tehlikesinin daha da artmasına neden olan CHP yönetiminin NATO'culuk, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasını onayladı. Bu politika açıktır ki, halkın değil, emperyalizmin ve işbirlikçi tekellerin çıkarını yansıtıyor. Kaldı ki bu politika, CHP Programının bile gerisinde kalıyor.

CHP'nin anti-demokratik yapısı, bu partinin tabanındaki anti-emperyalist, demokratik potansiyelin Kurultaya yansımasını büyük ölçüde engelledi. Buna karşılık, zayıf da olsa, CHP içindeki sol kanat, öteki gurupların, hükümetin konumlarını eleştirdi. Kurultay, yönetimle taban arasındaki çelişkileri derinleştirdi.

CHP nedir?

CHP politik yaşamımızda hangi akımın partisidir? Bir çok yayın organında bu soru rastgele terimlerle yanıtlanıyor. Özellikle CHP'yi, işçi hareketi içinde boy veren oportünist bir akımın adıyla, «sosyal demokrat» kavramıyla tanımlama girişimleri görülüyor. Böylesi bir çözümleme, kuşkusuz işçi sınıfının birliği ve bağlaşıkları sorununda karışıklıklara, yanlışlara yol açar.

İçinde değişik akımları, bu arada sosyal demokrat akımı barındırsa da CHP burjuva reformcu bir partidir. Bu partinin programı ve eylemleri, emperyalizme bağımlılığı sürdürme ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin egemenliğini ayakta tutma, kapitalizmin yaşamını uzatma amacını taşır. Burjuva reformcu CHP, bu amacına, tekellerin çıkarlarıyla, tekel dışı burjuvazinin çıkarlarını, emperyalizmin çıkarlarıyla Türkiye'nin ulusal çıkarlarını uzlaştırma, çeşitli yöntemlerle sınıf çelişkilerini yumuşatma politikasıyla ulaşmaya çalışıyor.

Günümüzde burjuva reformculuğu, halkın belirli kesimleri üzerinde politik etkinliğe sahiptir. Bu etkinlik, gerici-faşist partilerin etkinliğinden ayrımlıdır. Bunlar, yığınların bilincinin geriliğinden, ön yargılarından destek alırken, burjuva reformculuğu tekellerin dışında kalan sınıfların anti-emperyalist, anti-tekelci, demokratik eğilimine sahip çıkar görünür, özellikle küçük burjuvazinin sallantılı karakterinden yararlanmaya çalışır. Bu durum kuşkusuz, yığınların gerçek devrimci yönde bilinçlenmelerini ve savaşa atılmalarını engelliyor.

Buna karşın, özellikle muhalefetteyken CHP'nin yığınların istemlerine sahip çıkar görünmesi, bu parti içinde yığınların istemlerine gerçekten sahip çıkan güçlerin doğmasına da yol açıyor. Tekel dışı, ulusal burjuvazinin, orta katmanların çıkarlarını savunan, giderek işçi sınıfına yaklaşan kesimlerle CHP'ye egemen burjuva reformist güçler arasındaki çatışmalar, bu partinin hükümete geçmesiyle kızışıyor. CHP'nin kendi sağından değil, solundan korkması rastgele bir olgu değildir. Çünkü ülkemizin koşullarında, burjuvazinin reformcu yöntemlerle kalıcı adımlar atması ve halkın yaşamında belirli bir düzelme sağlaması için yeterince olanak yoktur. CHP'nin 17 aylık hükümet dönemi bunu yeterince kanıtlıyor. Bu durum, son Kurultay'da da görüldüğü gibi iç çatışmaları alabildiğine körüklüyor.

CHP içindeki bu çatışmadan abartmalı sonuçlar çıkartmak doğru olmaz. Bu partinin kurulduğu günden beri sınıfsal temelinin değişmeden kalabilmesi rastlantı değildir. CHP, tepeden aşağıya kadar, burjuvazinin en deneyimli güçlerince örgütlenmiştir. Onun evrimleşerek burjuva partisi olmaktan çıkması, örneğin «sol sosyal demokrat bir işçi partisi» olması olanaksızdır.

Bununla birlikte komünistler, burjuva reformcu akımın içindeki ayrışmalara ilgisiz kalmıyorlar. Bir yandan yığınları burjuva reformculuğunun etkisine karşı uyarıyor, bu politikanın emperyalizm ve tekellerden yana içyüzünü açıklıyorlar. Bir yandan da CHP sağ kanadı dışında kalan tüm ulusal, demokratik eğilimli güçleri destekliyorlar. Bunları bunalımdan biricik çıkış yolu olan ileri demokratik bir erk savaşına, ulusal demokratik cepheye çağırıyorlar.

Faşizm ve roformizm

Bazı holdinglerin CHP ağırlıklı hükümete karşı çıkışlarından ve faşizmin bu hükümeti de hedef almasından aceleci sonuçlara varmamak gerekir. Bu olgular, CHP'nin burjuva reformcu bir parti olduğu yolundaki görüşlerle çelişmez. *Birincisi,* kapitalistlerin bir sınıf olarak çıkarlarının savunulması, tek tek kapitalistlerin ve hatta kimi tekelci gurupların ivedi, özel çıkarları ile belli ölçülerde çelişen bir politikanın izlenmesini engellemez. Örneğin KİT'lerle, kredilerin harcanmasıyla ilgili çatışmalar böyledir. *İkincisi,* burjuva reformcu parti, burjuvazinin tümünün desteğini arkasına olamaz. Burjuvazinin en tekelci, en işbirlikçi, en şoven kesimi, günümüzde reformcu yöntemler değil, terörcü yöntemlerden yanadır, politik alanda desteğini gerici, faşist partilerden yana vermektedir.

Birinci nedenle yapılan «reform»larda, anti-emperyalist, anti-tekelci dönüşümlerin düşünü görmek, buradan çıkarak böylesi bir hükümete «köklü dönüşümler», «demokratikleşme» yolunda «adım attırmayı» kendine «yakın» program yapmak burjuvazinin kuyruğuna takılmak olur. Buna karşılık, ikinci yöndeki çelişkileri görmemek ise anti-emperyalist, anti-faşist savaşta onarılmaz yanlışlara, sekterliklere yol açar. Pratikte bu iki yanlışın aynı anda yapıldığına bile tanık oluyoruz.

Özellikle günümüzde bu ayrımı yapmak özel önem taşıyor. Çünkü, bir yandan tekeller, bunalımın derinleşmesi koşullarında kısa erimli çıkarları uğrunda tam cephe saldırıyor. Emperyalizme kapıları ardına kadar açmak, devlet sektörünü yağmalamak, emperyalistlerden alınan borçları paylaşmak, çelişkileri alabildiğine keskinleştirme pahasına ücretleri dondurmak, halkın yaşam koşullarına çok daha canavarca saldırmak istiyorlar. CHP ise, olanakları, tekellerin, kapitalizmin daha uzun erimli çıkarları için kullanmaya çalışıyor. Bu alandaki çatışmayı «anti-tekelci» özde saymak yanlış olur. Öte yandan yine bunalımın derinleşmesi ve bölgemizde devrimci süreçlerin hızlanmasıyla gerici ya da faşist bir rejime gitmek isteyen emperyalizm ve finans oligarşiyle, tekellerin ve büyük burjuvazinin reformcu parlamenter yöntemleri savunan kesimleri arasındaki çelişkiler artıyor. Bu çatışmanın ulusal, özellikle demokratik yönde bazı özellikler taşıdığını görmemek de yanlış olur.

Burada bir noktaya dikkat etmek gerekir: Egemen sınıflar arasındaki bu çelişkilerden işçi sınıfı bazı somut konularda, özellikle emperyalizmin artan baskılarına ve faşizm tehlikesine karşı son derece geçici, sallantılı da, koşula bağlı da olsa bağlaşıklık kurmakta yararlanır. Bunu ulusal demokratik cepheyi oluşturacak ve ilerici demokratik devrimi utkuya ulaştıracak bağlaşıklıktan, işçi sınıfının köylülükle, orta katmanlarla ve ulusal, tekelci olmayan burjuvazinin bir kesimiyle kuracağı bağlaşıklıktan ayırmak gerekir.

TKP buradan çıkarak, CHP'ye egemen kesimin sınıfsal niteliğini gözardı etmeden bu partiyle gerici-faşist partilerin arasındaki ayrımı vurguluyor. Kendi bağımsız politikası temelinde en geniş yığınlarla bağlanarak CHP'ni de artan emperyalist baskılara ve faşizm tehlikesine karşı savaşa zorluyor. TKP MK Politik Bürosu'nun 13 Haziran 1979 günlü Açıklamasında da belirtildiği gibi, TKP baş düşmana karşı savaşı öne alıyor, emperyalizmin baskılarına, faşizm tehlikesine, tekellerin artan sömürüsüne karşı olan bütün güçleri eylem birliğine çağırıyor.

Savaşta birlik

DISK'e ve Türk-İş'e bağlı çeşitli sendikalar, bu sendikalara üye yarım milyon işçi patronlarla toplu sözleşme görüşmelerine oturuyor.

Bu kez toplu sözleşme görüşmeleri daha önceki toplu sözleşme görüşmelerinin yapıldığı ortamlardan çok daha farklı bir ortamda oluyor. Bu nedenle de çok daha büyük bir önem ve anlam taşıyor.

Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazi bunalımı CHP ağırlıklı hükümet aracılığıyla genel olarak tüm emekçi halkın üzerine yıkmıştır. Şimdi tekelci patronlar bu toplu sözleşme görüşmelerinde ücretlerdeki artışı sıfır noktasında tutabilmek, işçilerin ekonomik ve sosyal haklarını vermemek için daha şimdiden her yola ve yönteme başvuruyorlar. Buna karşılık, sofralarından ekmekleri parça parça alınan işçiler, hakları için çetin direnişlere hazırlanıyorlar. Bu savaşın en çetin ve sonuç belirleyici çatışması işçi sınıfının en bilinçli, örgütlü kesimi metalurji işçilerinin sendikası Maden-İş'le işbirlikçi tekelci burjuvazinin en kodaman kesimi MESS arasındadır.

Bu savaşa tekelci patronlar, sıkıyönetimle, CHP ağırlıklı hükümetin kemerleri sıkma politikasıyla, sendikal harekete sızdırdığı kollarının «operasyon»larıyla giriyor.

CHP sağ kanat yönetiminin güdümündeki sendikacılar Türk-İş yönetimini AP'li ve MHP eğilimli en gerici sendikacılara teslim etmişlerdir. Türk-İş'in gerici-faşist kırması yeni yönetimi Türk-İş'li işçileri hakları uğruna savaştan, bu savaşta DISK'li sınıf kardeşleriyle birlikte hareketten ve dayanışmadan alıkoymak için daha şimdiden azılı anti-komünist bir baskıya ve sınıf sendikacılarını dışlamaya girişmiştir.

DISK yönetimi ise bu çetin savaş öncesinde bölücü kararlarla, ağır zamların altına imza atmakla işçi sınıfını arkadan hançerlemiştir. DISK yönetiminin, Maden-İş yönetimini dışlamaya çalışarak, «Maden-İş'li işçiler bizim korumamız altındadır» biçimindeki sözleri burjuvaziyle yaptıkları işbirliğini gizlemeye çalışan örtüden başka birşey değildir. Bağlı oldukları sendikaların tabanlarınca istenmeyen DISK yöneticilerine Maden-İş tabanı yanıtını çoktan vermiştir: «İhraç kararları geri alınmalı, DISK tüm sınıf ve yığın sendikacılarının kollektif, güvenilir yönetimine kavuşturulmalıdır.»

Öte yandan sosyalist partiler de sınıf ve yığın sendikacısı yönetimlerle tabanın arasını açmayı amaçlayan, DISK içinde birliği baltalayan girişimlerden vazgeçmelidirler.

Bütün bunlara karşın bu savaşta işçilerin birliğini ve dayanışmasını sağlayacak nesnel ve öznel etkenler vardır. Bu etkenlerin güçlülüğünü 1 Mayıs'da işçi sınıfı, NATO'nun karşısında bir kez daha göstermiştir. Sınıf ve yığın sendikacıları işçi ve emekçilerin ekonomik ve sosyal hakları savaşından ödün vermeyeceklerdir. Bu savaşın başarısı yığınları demogojiyle peşinden sürüklemeye çalışan gerici-faşist güçlere de bir darbe indirecektir. Türkiye Komünist Partisi işçi sınıfının politik ve sendikal birliği için savaşmıştır, savaşıyor.

Tekellerin amansız sömürüsüne karşı: Ücretler arttırılsın, çalışma süreleri azalsın, iş güvenliği sağlansın, iş kazaları önlensin, çalışma hızlandırılmasın, işçi sağlığı korunsun! Üretimde işçi kontrolü için savaş!

Lokavt yasaklansın; genel grev, dayanışma ve sempati gevleri yasallaşsın!

Gizli oy, açık sayımlı referandum hakkı için savaş!

Sınıf sendikalarına karşı saldırıyı kıralım! Sarı sendikacılığa, sınıf uzlaşmacılığına, sendika yıkıcılığına karşı sınıf ve yığın sendikacılığı ilkeleri temelinde birliği pekiştirelim!

Parti, sendika, ulus, din, mezhep ayrımı gözetmeksizin, çalışan, işten atılan tüm işçilerin, kapitalist sömürüye, baskılara, işten atmalara karşı eylem birliği! Her işçi direnişiyle, her grevle en geniş dayanışma!

Terörizm

Son yıllarda yurdumuzda politik cinayetlere, bireysel terör hareketlerine kurban giden insanların sayısı birkaç bini aşıyor. Egemen güçler, onların güdümündeki burjuva basın, bu «anarşi»den, iç savaş kışkırtmalarından tüm ilerici, demokratik görüş, güç ve örgütleri suçlu tutmaya kalkışıyor; özellikle Marksist-Leninist ideolojiyi terörün arkasındaki ideoloji olarak göstermeye çalışıyor. «Acilciler», «Marksist-Leninist Silâhlı Propaganda Birliği», «Apo»cular gibi sahte sol terör örgütleri halka, boy boy allı-pullu resimler ve bir sürü uydurma haberlerle komünist örgütler diye tanıtılıyor; bunların adam öldürme, banka soyma, bombalama gibi bireysel terör hareketleri komünist eylemler diye gösteriliyor.

Komünistler, şiddeti ilke olarak yadsıyan oportünistlere karşıdırlar. Ama bir yandan da bu terör örgütlerinin komünist hareketle, bunların giriştikleri «eylem»lerin de komünist eylemle en ufak bir bağı olmadığını açıklarlar. Bunların eski, serüvenciliğe kapılan ancak anti-emperyalist yön taşıyan devrimci gençlik hareketiyle de bir bağı yoktur. 12 Mart öncesinde serüvenciliğe kapılan devrimci gençlerin bir kesimi yaptıkları hataları görmüştür ve işçi sınıfının savaş yoluna girmiştir. Diğer kesimler ise ya karşı-devrimcilere, Pekin uşaklarına katılmışlar, ya da doğrudan doğruya CIA ve MİT'le bağlanmış, soysuzlaşmışlardır, sahte sol terör örgütleri oluşturmuşlardır. Bunlar gençlik içinde yer bulan, faşist guruplarla da özdeş değillerdir.

Emperyalizm, onun ülkedeki kolu işbirlikçi tekelci sermaye bu sahte sol terör örgütlerini sınıf savaşında bir araç olarak kullanıyor. Tekelci burjuvazinin gerici kolları bu terör örgütlerinin eylemlerinden, burjuva demokratik hak ve özgürlükleri tümüyle ezip geçme girişimlerini, faşist tırmanmayı haklı gösterme yolunda yararlanıyor. Tekelci burjuvazinin reformcu kolu ise bu sahte sol terör örgütlerini anti-komünist kampanyalarında kullanıyor.

Bir yanda açık ve gizli faşist terör örgütleri, öte yandan sahte sol terör örgütleri ... bunların yarattığı «anarşi»yi devrimci durumun belirmesi olarak görmek, emekçi halk yığınları içinde bunun şu veya bu biçimde yan bulduğu, kalıcılaştığı görüşlerine kapılmak son derece yanlış ve zararlıdır. Böyle bir görüş terörizme karşı, goşizme karşı savaşı zayıflatır, devrimci hareketi, partiyi serüvenlere götürür.

TKP MK 3 Haziran 1979 günlü açıklamasında «... *serüvenci grupların terör eylemleri de faşist tırmanışa yardımcı oluyor*» derken, tüm ilerici demokratik örgüt ve güçleri bir kez daha anti-emperyalist, anti-faşist savaş yolunda emekçi halkın yığınsal eylemlerini yükseltmeye, terörizmden faşist diktatörlükler çıkartmaya çalışanların oyunlarını bozmaya çağırdı.

Devrimci yükseliş

(3. sayfadan devam)

lıkla, kararlılıkla katıldığını gösteriyor. Enternasyonalist dayanışma bu alanlarda da olumlu sonuçlarını veriyor; dayanışmanın gücü Latin Amerika halklarını bu savaşta yüreklendiriyor. Gerici, faşist rejimlerin temelleri daha derinden sarsılıyor. Amerikan emperyalizminin bu rejimleri ayakta tutma girişimleri halkların nefret dalgasıyla kırılıyor. Bu gelişim, Türkiye halkının da savaşımını güçlendiriyor, faşist devirme heveslilerine korku salıyor.

TKP, Türkiye komünistleri Latin Amerika halklarının kurtuluş savaşını yakından izliyor ve vargücüyle destekliyor.

M İ L İ T A N L A R D A N

Solex'de Durum

Batı Berlin'deki Solex Karbüratör firması patronları işçilerin yarısını 1979 yılı sonuna dek kapı önüne koyuvermeyi planlıyorlar. Solex patronlarının tamamlamakta oldukları yeni bir fabrikada kalan işçilerle üretimi 3 kat arttırmak istediğini tüm işçiler biliyor. Batı Berlin Senatosu da Solex patronlarının işçileri kapı önüne koymasına yardım ediyor.

Patronlar ve Mayster'ler işten atma tehditiyle bizleri ölesiye çalıştırıyor. Bu arada eski makinalarda iş kazaları artmaya başladı. İki işçi kadın arkadaşımız birer saat arayla aynı makinanın bıçakları arasında ellerini kaybettiler. Bizler kanların arasında şaşkın şaşkın bakınırken maysterler «çalışın, çalışın» diye üzerimize yürüdüler. Bizde onları protesto için bütün işçiler birlikte işi bıraktık. Daha sonra da çalıştığımız 192. Nolu bölümde insanca olmayan çalışma koşullarını protesto için iki kez birer saatlik işbırakımı uyguladık. Patronlar düzenledikleri bir toplantıda işçileri kandırmaya çalıştılar, ama başaramadılar. Toplantıda işçiler patronların içyüzünü gördü. O güne kadar bize «siz komünistsiniz» diye yanaşmayan pekçok işçi arkadaş şimdi bizimle birlikte; işyeri koruma komiteleri kurduk, patronların toplu işten çıkarma girişimlerine karşı uzlaşmadan birlikte savaşmaya kararlıyız, bize diğer firmalardaki işçi temsilciliklerinden dayanışma mektupları geliyor. Kararlı savaşla ve dayanışma ile patronları yeneceğiz.

Batı Berlin'den bir komünist işçi

İki istem

(4. sayfadan devam)

sosyal kurtuluşu için savaşıyor. Burjuvazi bunun için faşist 141 ve 142'leri TKP'ye, komünistlere karşı uygulayagelmiş, yasakları sürdürmüştür. Bu yüce ülküler, TKP'nin üzerindeki yasağın içyüzünü gösteriyor.

Kaldı ki, TKP üzerindeki yasağın burjuva hukuk düzeni içinde bile savunulması zorlaşıyor. Yargı memurları, İstanbul, İzmir Ağır Ceza Mahkemeleri, İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi faşist 141–142'inin karşısına çıkıyor. Açık halk düşmanlarından başka hiç kimse faşist yasaları savunmuyor.

Ama, tüm bunlara karşın faşist MHP parlamentodayken TKP üzerindeki yasak sürüyor. İşte halkımız bu gerçeği temelden değiştirecektir. Partimiz, kendi elinin gücüyle, emekçilerin savaşımıyla bu yasak zincirini kıracak, faşizmi inine tıkayacaktır.

Bölücüler kimlerdir?

Geçenlerde işçi arkadaşlar kendi aramızda bir söyleşi yaptık. Dedik ki: son zamanlarda Maden-İş'e ve öteki sınıf sendikalarına saldırılar arttı. Bu saldırılar nerelerden geliyor ve ne anlam taşıyor.

Aramızda şu ortak anlayışa vardık. Önümüzde yüzbinlerce işçiyi ilgilendiren büyük bir toplu sözleşme dönemi vardır. Bu toplu sözleşme döneminde sınıf sendikamız Maden-İş MESS patronlarına karşı yeniden dişe diş bir savaşım verecektir. Saldırılar bu toplu sözleşmelere, sendikamıza, ekmeğimize yöneliktir. Saldıranlar da açıktır ki tekelci burjuvazi ve onun sermayesinin bekçi köpekleri faşistlerdir.

Bir arkadaşımız yerinden kalktı. Elinde sosyalist dergiler var. Dedi ki: İyi, anladık, bizim sınıf düşmanımız ekmeğimizden biraz-daha kesmek, kendi kesesini doldurmak için elbet bize saldıracak. Hatta bu saldırılarında sarı sendikaların üstüne «devrimci» tabelası geçirip bizi kandırmaya, bölmeye de çalışacak. İtlerini, köpeklerini, faşistini, Maocusunu üstümüze salacak. Biz sınıf bilinçli işçiler yıllar boyu buna alışkınız. Ama bir de bizim dost bildiklerimiz var...

Sonra elindeki sosyalist dergilerden bazı bölümler okudu. Buralarda DİSK'ten ihraç edilen sendikalar bölücü diye gösterilmeye çalışılıyordu. DİSK'i kuran, yıllardır en zorlu grevlerde, sınıf savaşında bilenmiş sendikamız, Maden-İş'e saldırılıyordu. Yüreğimiz burkuldu.

Arkadaşımız dedi ki; şimdi söyleyin, sendikamız da içinde olmak üzere yüzbinlerce işçiyi temsil eden sınıf sendikalarını DİSK'den ihraç etmek, Konfederasyonumuz DİSK'in ortasına baltayı indirip parçalamak mı bölücülük, yoksa DİSK'in, sınıf sendikalarının birliğini, ihraçların kalkmasını istemek mi bölücülük? Her yönden gelen saldırıların, toplu sözleşmeler döneminde kıyasıya verdiğimiz ekmek ve demokratik haklarımız için savaşın ortasında kimdir bölücülük yapan?

Hepimiz bu soruya tek bir yanıt verdik. Bölücü olan DİSK'in bağrından sınıf sendikalarını koparıp atanlardır. Atanları savunanlardır, dedik. Bu yanıt, her sınıf bilinçli işçinin yanıtıdır.

İzmir'den bir işçi

İlerici gençler yıldırılmaz

Faşistler Bakırköy Halkevi'nin bahçesine bomba attılar. Ve 3 savaş arkadaşımızı, sapına kadar inançlı, devrimci 3 yurtseveri öldürdüler. Üçü de İGD üyesiydi.

Bu saldırı, MHP'nin Bakırköy ilçesindeki faşistlerin, Bakırköy Halkevi'ne karşı sayısız saldırılarının bir devamıdır. Faşistlerin bu son kanlı saldırısından önce, MHP Bakırköy ilçesinden Halkevine ateş açılmış ve biz durumu polise bildirmiştik. Ancak polis Halkevine ateş açan faşistleri yakalayacağı yerde, Halkevinde bulunan ilerici gençleri gözaltına aldı. Polisin bu tutumu, Bakırköy'de MHP'li faşistlerle polisin aynı saldırı zincirinin içinde olduklarını, saldırıların danışıklı döğüş yürüdüğünü gösterdi. Polisin faşistlerle ortak çalıştığını gösteren ikinci bir olayda, MHP Bakırköy ilçesinden sürekli telefonla tehdit edildiğimiz ilgililere bildirildiği halde hiçbir önlem alınmayışı, bile bile kulak ardı edilişidir. Açıkça Bakırköy Halkevi'ndeki kanlı kıyıma göz yumulmuştur. İlerici, yurtsever gençlerin böylesine alçakça öldürülmesinde, faşist katillere alanı boş bırakan CHP ağırlıklı hükümet de sorumludur. Ayrıca 3 yurtseverin cenaze törenine izin verilmemiş, saldırıyı protesto eden 322 ilerici genç gözaltına alınmıştır. Bunların 309'u sıkıyönetimce tutuklanmıştır. Tutuklanan ilerici yurtsever gençlerle dayanışmayı yükseltmek, her anti-faşistin görevidir.

Serdar Akçan, Yusuf Atbakan ve Nihat Özyağlı, bizim savaş arkadaşlarımız artık yanımızda yoklar. Ama biz daha da güçlüyüz. Emperyalizme ve faşizme karşı ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşını, halkımızın emperyalizmi topraklarımızdan bir kere daha dönmiyecek biçimde kovma ve faşizmin kökünü kazıma savaşını halk düşmanlarının ne kurşunları, ne bombaları durdurabilecektir. Faşizmin dötüğü kan yerde kalmıyacak, savaş arkadaşlarımızın yiğit anısı, kurtuluşun kızıl bayrağında dalgalanacaktır.

İstanbul'dan bir devrimci

Sıkıyönetimsiz toplu sözleşme! Demokratik basına özgürlük! Emperyalist baskılara, gerici-faşist güçlerin hükümet devirme girişimine karşı savaş!

PARTİ YAŞAMI

Bir broşür üstüne

«Emperyalizmin zayıf halkası Türkiye» adlı broşürün genişletilmiş baskıları çıktı. Önsözünde belirtildiği gibi bu baskılar «yeni yanlar» taşıyor. Özellikle vardığı politik sonuçlar üstünde durmak zorunluk oluyor.

Yazar savunduğu kimi görüşlerle TKP'nin politikasını yansıtır yönde bir izlenim yaratıyor. TKP adına görüş bildirir bir üslup kullanması, TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın adının sürekli geçirilmesi bu izlenimi güçlendiriyor. Öte yandan kimi sosyalist çevreler de «zayıf halka», «devrimci durum», «barikata çıkmak», «savaş komiteleri» gibi kavramlarla söz konusu broşürü anımsatmak, onu TKP'nin yayınıymış gibi göstermek için uğraşıyorlar. Gerici burjuva basını ve Maocu basın da aynı çarpıtmayı daha kaba olarak yapıyor.

Türkiye Komünist Partisi'nin politikası, Konferans, Plenum kararlarıyla, Merkez Komitesi belgeleriyle, yazılı, sözlü merkez yayınlarıyla belirlenmiş, halkımıza duyurulmuştur. Yazar bu belgelerden, yayınlardan, TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın konuşmalarından işine geldiği gibi bölümler seçiyor. Bunları kendi görüşlerine kalkan ediyor, içeriklerini çarpıtıyor.

Yazar, günümüzde bunalımın derinleşmesiyle artan faşizm tehlikesine karşı savaşın önemini küçümsüyor. Güçler dengesini çok yönlü olarak, özenle incelemiyor. TKP Programının cephe-bağlaşıklık ilkesinin gereklerini, ulusal demokratik güçlerin birliği politikasını atlıyor. Yığınsal eylem birliği örgütleri olan «can güvenliği komitelerini» amacından saptırmaya, silâhlı ayaklanmanın örgütleri yönünde bir anlam vermeye çalışıyor. «... ayaklanma ve devrim, burjuva devletinin yerle bir edilmesi ve diktatörlük sorunlarının bugün çeşitli yönleriyle pratik sorunlar olduğunu» ileri sürüyor.

Broşür vardığı sonuçlarla, yaptığı önerilerle TKP'nin eylemlerine hareket birliğine temel oluşturan politikasına ters düşüyor. Partinin Leninci politikasını bugünkü koşullarda serüvenciliğe götürecek bir biçimde çarpıtıyor.

Sonra, uluslararası komünist hareketin sorunlarına sorumsuzca, günümüz koşullarında kardeş komünist partilerin birliğine hizmet etmeyen bir yanaşımla değiniyor. TKP'nin bu konudaki ilkesel tutumunu çarpıtıyor.

TKP MK Politik Bürosu'nun Açıklama'sı sağ ve «sol» yanlış görüşleri eleştirmenin, «parti politikasını çarpıtan» yanlış tutumlarla savaşmanın zorunluğunu belirtiyor. Marksizm-Leninizm ilkelerinin temelinde, parti kararlarının ışığında ideolojik çalışmayı her alanda geliştirmenin önemini vurguluyor.

Başarının temeli

1969 Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Moskova Toplantısı'ndan bu yana 10 yıl geçti. Dünya komünistlerinin bu forumu, uluslararası işçi sınıfına; dünya halklarına emperyalizme ve geriliğe karşı savaşta politik bir platform, devrimci bir eylem programı vermiştir. Kardeş komünist partilerinin sıralarını Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri temelinde daha da sıklaştırmıştır. Komünist hareketin genel stratejisini, değişik ülkelerdeki somut koşullarla uyumlaştırmış, devrimci teori ile pratiği birleştirmiştr. TKP, Moskova Toplantısı'nın uzun süren hazırlık çalışmalarına aktif olarak katıldı. Sağ ve «sol» revizyonist görüşlere, Çin yöneticilerinin Marksizm-Leninizm konumlarından sapan tutumuna karşı ilkesel ödünsüz bir savaş verdi. Geçen 10 yıl içinde kardeş komünist partilerinin ortaklaşa hazırladıkları, onayladıkları belgelerin doğruluğunu yaşam kanıtlamıştır. Herşeyden önce, artık emperyalizmin dünyada güçler dengesini kendinden yana değiştiremediği, dünya devrim sürecinin — engelleri aşa aşa — yükseldiği, ilerlediği doğrulandı. Viyetnam halkı savaşıyla ABD emperyalizmini dize getirdi, utkuyu kazandı. Portekiz, Yunanistan, İspanya'da faşizm yenildi. Afganistan, Etyopya, Angola ve Mozambik'te devrimci dönüşümler gerçekleşiyor. İran'da kanlı Şah diktatörlüğü yıkıldı. Bütün anakaralarda devrim savaşları yükseliyor. Dünya devrim sürecinin güç kaynağı Sovyetler Birliği, dünya sosyalist sistemi çok yönlü güçlendi. Başını çektiği barış ve yumuşama süreci ileri adımlar attı. Bu yönde bir sıra anlaşmalar bağlandı. Dünya komünist hareketi daha da güçlendi. Bugün yüz kadar kardeş partiyi kapsıyor. Ardarda gerçekleşen ikili ve toplu görüşmeler, bölgesel karşılaşmalar, forum ve konferanslar, emperyalizmin bütün bölücü çabalarına, bazı görüş ayrılıklarına karşın birlik eğiliminin azalmadığını giderek güçlendiğini gösteriyor. Geçen 10 yıl şu gerçeği kanıtlıyor: Emperyalizme karşı savaşın başarısı dünya devrim güçleri arasındaki birliğin pekişmesine bağlıdır. Bunun temeli, barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm savaşında kardeş komünist partileri arasındaki güç ve eylem birliğidir. Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine sımsıkı bağlılıktır. TKP bu ilkeleri, dünya komünist hareketinin birliğini vargüçle savunuyor.

Savaşkan kadro

TKP kadro sorununu en öne sürüyor. Kadrosuz bir şey yapılamaz. Bilinçli, savaşlarda pişmiş, Leninci bir kadro herşeyi çözer. Böylesi bir kadro için TKP, sağ ve «sol» oportünizmle, tüm düşmanlarla kıyasıya savaşagelmiştir. Böylesi bir kadro kolay yetişmiyor. Partimizin, Merkez Komitesinin, tüm örgütlerinin, yöre, il, semt, bölge komitelerinin kadro sorunlarına özel bir önem vermesi, ayrı bir özen göstermesi zorunluktur.

TKP Anayurdumuzun en eski politik partisidir. TKP kadrolarıyla en genç partidir. Bu, böyledir. Tarihsel bir olgu. 59 yıllık parti. Bu savaş süresi içinde parti kadroları kırımlardan, yıkımlardan geçmiştir. Provokatörler, polis ajanları, dönekler, sağlı sollu oportünistler Partinin yakasını bırakmamıştır. Bütün bu süre içinde TKP, bugüne dek 16 binin üstünde kurban vermiştir. Faşist saldırılarla bu sayılar artıyor.

Kadroları yetiştirmek, hele onları korumak sorunu böylesi bir savaş sonucu daha yakıcı, daha güncel olmuştu.

Parti yığınlara iniyor. Fabrikalara demir atıyor. Buralarını kalelere çeviriyor. Kadrolar nefes alıyor. Kadrolar savaşların içinde. Bunları, bu savaşların içinde yetiştirmek, onlara Marksist-Leninist bilinç vermek, eğitmek görevi boydan boya Partinin, tüm örgütlerinin önünde duruyor. Partinin politikasını, savaş belgilerini, propagandasını, savaş biçimlerini yığınlara özellikle taban örgütleri taşıyor. Partinin ideolojik, örgütsel granit birliği böylesi savaşlarda pekişiyor. Kadrolar böyle pişiyor.

Genç yönetici kadrolar, bugün, en sert baskı, terör koşulları altında, ateş altında manevra yapmasını beceriyorlar. Yığınları yönetiyor, yığınların deneylerinden ders çıkarıyorlar. Yığınlarla böylesi bağlanıyorlar. En önemlisi, legal, açık, illegal, gizli savaşım biçimlerini, gittikçe daha ustalıkla uyguluyorlar. Bu, bir olgunluk sınavıdır. Politik Büro'nun yöre komiteleri sekreterleri ve yığın örgütleri yöneticileriyle yaptığı toplantı bu gerçeği, bu olguyu iyice gözler önüne seriyor.

Lenin der ki: *«Tarihte hiç bir sınıf, kendi arasından, hareketi örgütliyebilecek, yönetebilecek, ona başarı sağlayabilecek yetenekli, anıklı önderler ileri sürmeden politik egemenlik kazanamamıştır.»* Bunun için oturaklı, sağlam, atılgan kadrolar gerek!